

hij nog ooit leelijk in nesten. Dan zal hij het geld noodig hebben dat hij nu belegt, want Bernard besluit onmiddellijk het wel niet gierig te bewaren, maar ook niet uit te deelen zoolang het niet noodig is. Het geld betreft hem nauwer en tastbaarder in het geval en maakt het voor zijn jongen priestergeest romantischer. Voor zijn oogen zweeft het uit tallooze meditaties vertrouwde en ontroerende beeld van den verloren zoon, die, haveloos in lompen gehuld, komt bellen aan zijn pastorie, waar hij zal pastoor zijn, deken of nog meer, dit is in Gods hand. Dan zal Bernard Irma en Dolfken opzoeken, hun de onverminderde, met den intrest vermeerderde som geven en hun vragen: geeft gij hem nu dat geld. Geeft het hem en zegt: „Uw geld hadden wij niet noodig, maar u, mijn man, u, mijn kind.” De verloren zoon zal zich op de knieën werpen, Bernard zal hem oprichten en hem toefluisteren: „Ook God vroeg geen geld, maar deze verdeemoediging.”

Het wordt een eigenaardige geschiedenis met dat geld. Henriken wil er zich geleidelijk van ontdoen, ook al omdat hij het Dolly niet gunt. Hij heeft haar zaak immers genoeg uitgebreid, zij moet nu maar haren deftigen, solieden zakenman zoeken b.v. den knul die hem op het bureel vervangt, hij noemt hem den os. Maar éénmaal begonnen, wil hij ook de verbluftheid van Bernard zien, over de sommen op zoo korten tijd verdiend. Bernard neemt ze echter in ontvangst zonder een spier te vertrekken. Alsof het telkens maar een kleine afkorting ware op een zeer groote schuld, neemt hij kalm, zakelijk een klein boekje en schrijft het bedrag bij de ontvangsten naast een ledige uitgavenkolom. Een notarisklerk kan niet onverschilliger een aflossing op een hypotheek inschrijven.

Het stelt Henriken soms zoo teleur dat hij er zou willen mee ophouden, maar dat durft hij dan weer niet tegenover Bernard en omdat hij alles groot doet. Soms vraagt hij hoeveel er al van uitgegeven is, maar „dat is, zegt” Bernard, „mijn zaak, later zal ik u rekenschap geven.”

Op een avond toont hij hem echter een rekening voor een kindskorf. Henriken vraagt of het kind geboren is. Hij antwoordt zacht „Ja, vandaag, kom we zullen over iets anders spreken.” Hoe hij het gesprek ook afwendt, Henriken keert er telkens op terug. De opzettelijk korte antwoorden maken nieuwe vragen noodig en Bernard laat de gevoelens onbevredigd gisten: dit kan den verwarde slechts goed doen.

Henriken kan dien avond niet weg. Hij vraagt zelfs hoe Irreke het zou opnemen, indien hij haar ging bezoeken. Antwoord: een woeste blik van Bernard. Achterover in zijn zetel zegt Henriken naar het plafond: „Het was heelemaal niet om Irreke zelf, ook niet om haar geloof. Integendeel zij is juist mijn type, trotsch, veel zelfbedwang, maar gloeiend temperament. Ze is heel mooi, misschien een ietsje te zwaar, maar heel mooi. En ze zal mooi blijven, let er op, ze zal nooit papperig uiteenzakken. Ge kent natuurlijk Madame Ducateau niet, ze woont hier in Brussel en is nu zeven of achtenveertig en nog